

1975 BIRŽELIS

Eglutė

EGLUTĖ

1975 BIRŽELIS

25

25

25

TURINYS

- 3 NEMUNĖLIS, F. Kirša
- 4 KELIONĖ I MERKURIJŲ, A. Radžius
- 17 MANO TĖTIS, J. Norkus
- 18 LOKYS, B. Sruoga
- 20 PASAKA APIE UODAITE, M. Sibirjak
- 25 KAS, E.J.
- 26 KELIONĖ, Skrajūnė
- 27 MŪSŲ KŪRYBA
- 30 JUOKELIAI
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- D. Kizlauskienė — 4-14, 16
- R. Karosaitė — 20, 21, 23, 24
- J. Paukštienė — 25

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

NEMUNĖLIS

Faustas Kirša

Daugel upių apdainuota
Dainų išrinktų,
Tik, vingusis Nemunėli,
Nėr tokio kaip tu.

Žydraakės lietuaitės
Puošias vainiku
Ir dainuoja Nemunėliui:
Nėr tokio kaip tu.

Kai karai ir maras siautė,
Mirė daug sūnų,
Plovei ašaras motulių —
Nėr tokio kaip tu.

Pilys amžinos ant kranto
Rodo daug laikų,
Milžinų kovom prakalba, —
Nėr tokio kaip tu.

KELIONĖ Į MERKURIJĄ

Aleksandras Radžius

Noriu būti astronautu. Noriu skristi į erdves. Taip labai noriu, kad negaliu sulaukti kol užaugsiu. Kokia garbė ir kaip smagu būtų skristi iki Mėnulio.

Man besvajojant pasibeldė į duris.

— Prašau, — pasakiau aš.

Į mano kambarį įėjo dėdė Antanas Rimas. Nepriklausomoje Lietuvoje jis buvo lakūnas. Aš nustebau. Man niekas nesakė, kad dėdė žada pas mus lankytis. Dėdė priėjo visai arti manęs ir ėmė kalbinti:

— Petriuk, ar norėtum su manim skristi į erdvę?

Aš net išsižiojau. . .

— Norėti tai norėčiau! Kur gi ne! Bet ir pats žinai, kad į erdvę skrenda tik astronautai, o koks gi iš manęs astronautas!? Dar daug metų turiu nugalėti, kol tos laimės pasieksiu, — nuleidau galvą aš.

Dėdė Rimas paklausė, paklausė ir pasakė:

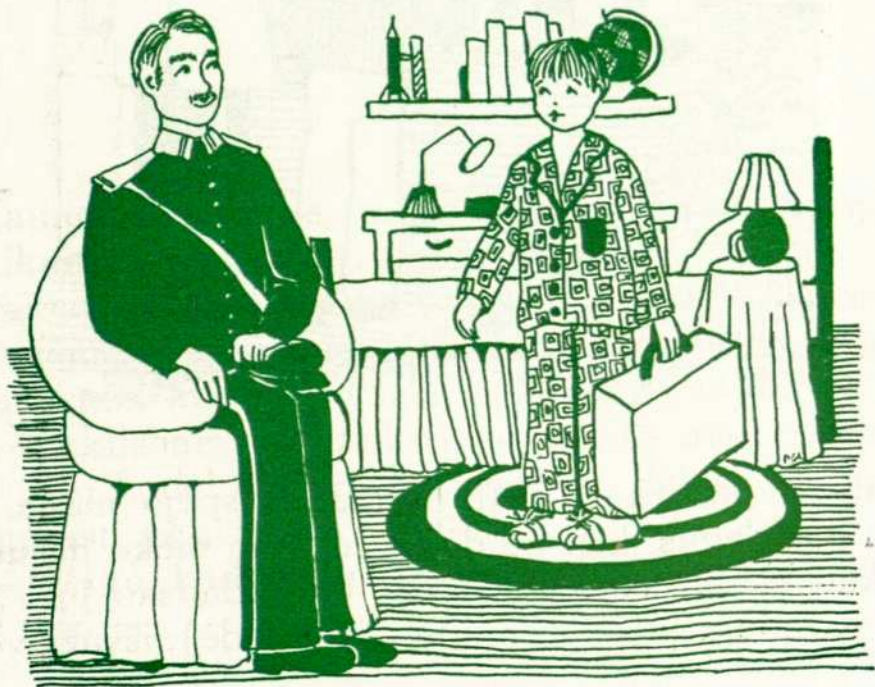
— Dėl to ir sakau: skrisk su manim ir būsi astronautas! Mano raketa pakils rytoj rytą. Skrisiu į Merkurijų. Kviečiu ir tave, jei nori.

— Noriu, dėde, noriu! — plasnojau rankomis, nežinodamas kaip kitaip parodyti tą didelį savo džiaugsmą. — Ar tu, dėde, esi astronautas? Iš kur mes skrisime? Ar iš Floridos? Cape Kennedy?

— Ne, Petriuk, ne. Aš gi, Petriuk, esu Lietuvos, o ne Amerikos astronautas. Dabar, kai Lietuva ir vėl laisva, mūsų raketa pakils iš Kauno aerodromo. Bet — ruoškis. Skubėkim. Turime pasirengti kelionei. Tu būsi pirmas vaikas, kuris gaus astronauto vardą.

Aš greitas. Šokau, apsirengiau, bet. . .

— Kažin, ar tėtis ir mama mane, tokion kelionėn, leis? — suabejojau aš.

— Leis, — pasakė man dėdė. — Leis, aš jau kalbėjau.
Mano džiaugsmui nebuvo galo. Pro duris išbėgau
beveik tekinas.

— Reikia, Petriuk, atsisveikinti. Tėtei ir mamytei reiki-
kia padėkoti, kad leido, — priminė man dėdė.

Taip ir padariau. Tėtis ir mama išpėjo mane, kad
būčiau mandagus, kad be dėdės leidimo nieko nesukinė-
čiau, kad klausyčiau dėdės taip, kaip klausau jų. . . Aš,
aišku, pažadėjau viską ir mudu (aš ir dėdė), išvažiavome.

Kauno aerodrome, mūsu laukē īvairūs pareigūnai: teknikai, gydytojai ir dar daug kitų.

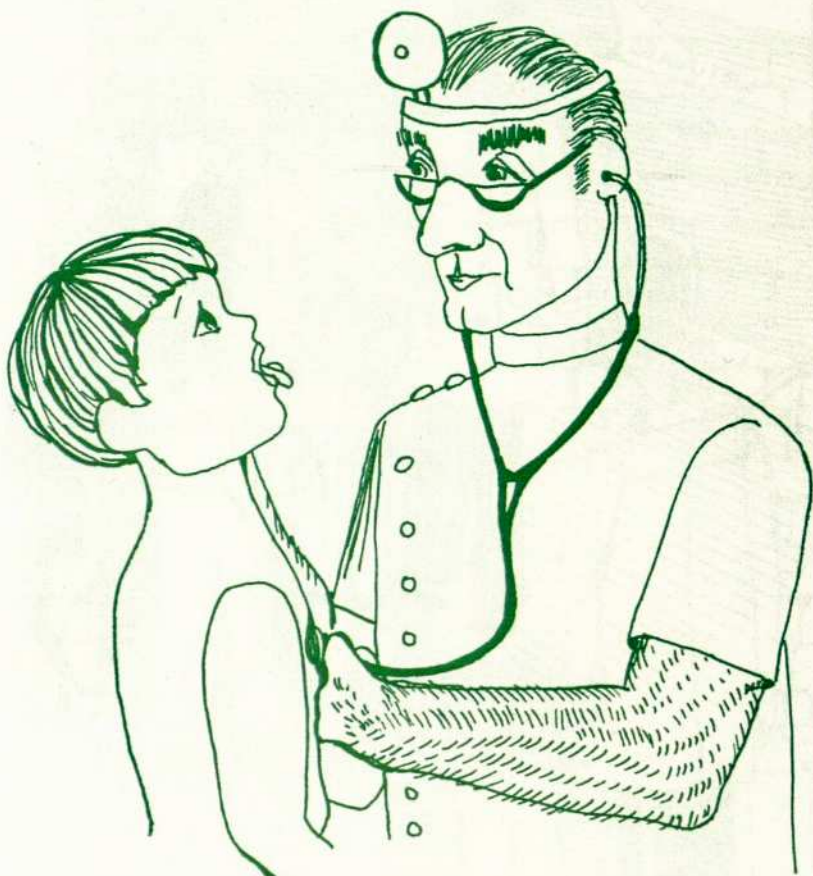
Pamačiau ir raketą. Stovėjo ji ant didelės platformos. Man užėmė kvapą. Joje, aš ir dėdė, lėksime į erdvę. Keliausime ten, kur nei vienas mano draugas dar nebuvo!

— Pakilsime rytoj anksti, — pasakė man dėdė.

— Tai kodėl čia atvažiuavome jau dabar? — negalėjau suprasti aš.

— Dėl to, kad yra tokia tvarka. Tuoju ir pats suprasi, kodėl taip yra, — aiškino man dėdė.

Ir sužinojau. Kur gi ne! Pirmiausia daktarai. Jie tikrino dėdės ir mano sveikatą. Tikrino ilgai — švietė spinduliais, kaukšėjo sulenktais pirštais ir klausė, liepė iškišti liežuvį ir dar visaip kitaip jie tyrė mus, kol pasakė, kad esame sveiki ir skridimui tinkame.

Vos tik pasibaigė sveikatos tikrinimas, inžinieriai ir technikai ėmė klausti mus, ar viską žinome, ar gerai pamenam taisykles, ar tikrai mokėsime vairuoti raketa, ar aišku, kada ir kokius mygtukus teks paspausti.

Dėdė žinojo viską. Viską suprato ir viskas jam buvo aišku. Galvojau sau:

— Tai bent! Tai atmintis!

Man buvo pasakyta, kad daryčiau tik tai, ką man nurodys dėdė Rimas.

Po visų patikrinimų ir vakarienės, mus nuvedė į kambarį, kuriame turėjome praleisti naktį.

Mums pasakė:

— Miegokite ramiai. Kai bus laikas keltis — pažadinsime.

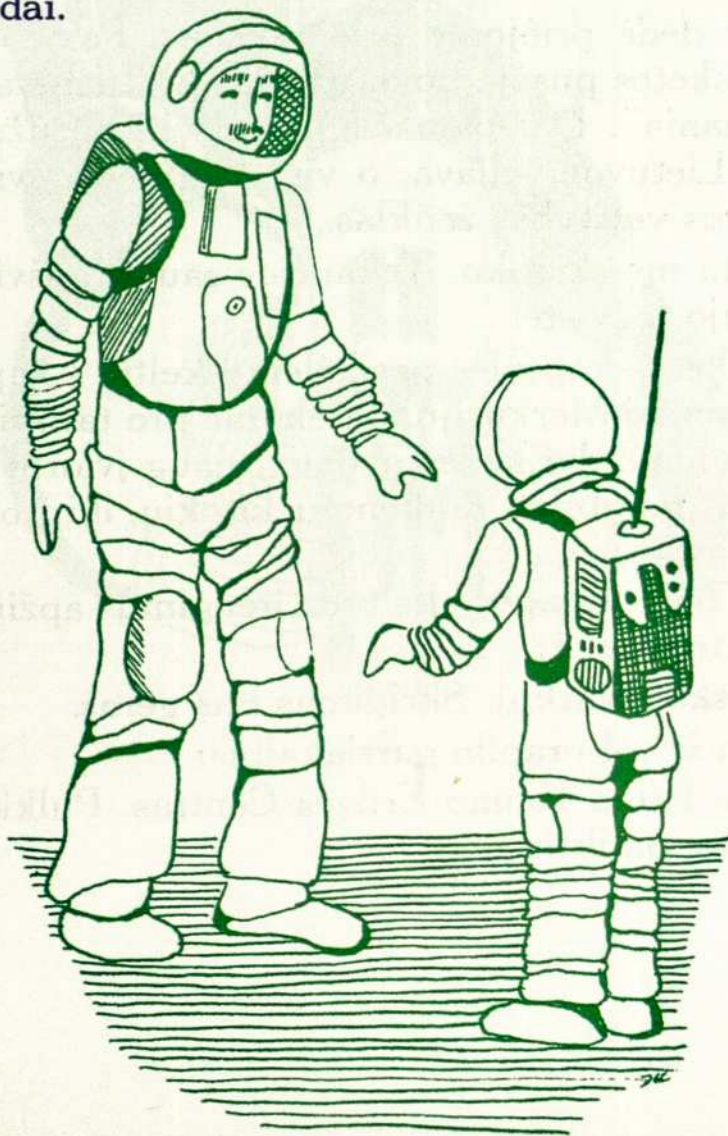
Naktis prabėgo greitai. Rodės, kad, va, tik-tik užmi-gome, o garsiakalbis jau kalbino:

— Labas rytas! Labas rytas! Laikas keltis. . .

Tuoj užgirdome ir muziką. Grojo: "Marija, Marija". Šalia dėdės atsiklaupiau ir aš. Meldžiaus karštai. Man atrodė, kad aš ir patį Dievulį debesyse matau. . .

— Iki pusryčių penkios minutės, — vėl kalbėjo į mus garsiakalbis. — Prašom nesivėlinti, — kvietė ir ragino mus balsas.

Po pusryčių mus apren-gė specialiais rūbais. Uždėjo ir šalmus. Ir aš ir dėdė atrodėme juokingai — buvome tikri griozdai.

Kai mus nuvežė prie raketos, nustebau, kad įvykio pamatyti suėjo taip daug žmonių.

— Ar matai, Petriuk, kokia minia atėjo palydėti mus į erdves? — pastebėjęs, kad jaudinuosi, kalbino mane dėdė.

Vos tik išlipome iš automobilio (kuriuo mane ir dėdę privežė netoli raketos), mus pasitiko svarbūs Lietuvos vyriausybės žmonės ir kariuomenės vadai. Labai nustebau, kad tarp jų buvo ir mano mama bei tėtis.

Dėdei ir man visi linkėjo sėkmės, bet man visa tai nebuvo svarbu, nes aš mačiau ir nesupratau, kodėl mano mama taip ilgai mums mojo. . . Man buvo graudu. Pravirkti, tačiau neteko, nes orkestras ėmė groti Lietuvos himną ir man reikėjo saliotuoti.

Vos tik himnas pasibaigė, minia ėmė šaukti:

— Valio! Valio mūsų astronautai!

Aš ir dėdė priėjome prie raketos. Pastebėjau, kad vienoje raketos pusėje buvo užrašyta: "Lietuva", o kitoje "Lithuania". Dar pamačiau, kad virš tų užrašų buvo nupiešta Lietuvos vėliava, o virš trispalvės švietė Vytis — Lietuvos valstybės ženklas.

Raketa man patiko. Tekančios saulės apšviesta blizgėjo, žibėjo ir švietė.

Iki raketos kapsulės pasikėlėme keltu. Į kapsulę, kurioje skrisime į Merkuriją, patekome pro tam tikrą angą. Viduje radome dvi kėdes ir daug, daug įvairių rodyklių, spaustukų, mygtukų, rankenų ir kitokių, iki šiol nematytų, prietaisų.

Dėdė buvo smagus. Jis tuos įrengimus apžiūrėjo, nusišypsojo ir pasakė:

— Viskas tvarkoj. Skridimas bus geras.

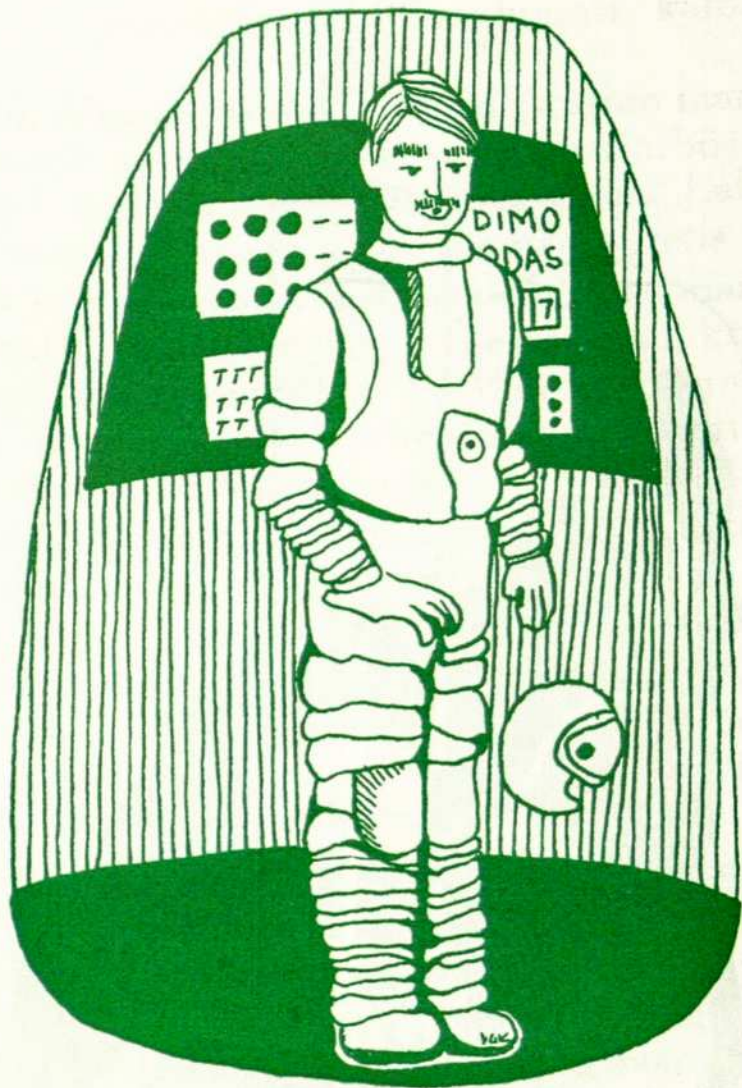
Staiga ir vėl prabilo garsiakalbis:

— Čia kalba Kauno Erdvės Centras. Pulkininke Rimai, prašau patikrinti. . .

Jutau, kad per mane ėjo šiurpas. Bijoju ką nors sakyti, bet galvoju:

— O jeigu dėdė ką nors pamiršo?

Bet—ne. Dėdė nepamiršo. Jis žinojo viską. Prie kiekvieno klausimo: “Ar tvarkoj?” — dėdė spaudė mygtuką, suko rankenėlę, ar žiūrėjo į rodyklę ir atsakinėjo:

— Patikrinta. Veikia. Spaudimas geras. Temperatūra pastovi. . .

Viską patikrinus, garsiakalbis pasakė, kad laikas pasiruošti kilimui. Susėdom į kėdes ir prisijuosėm.

Dėdė ir aš viską, ką mums sakė, pildėme labai tiksliai. Kai viską atlikome, pastebėjau, kad man jau ir nuobodu ėmė darytis. Man nebuvo svarbu, ar aš gulėdamas, ar sėdėdamas pasikelsiu. Man svarbiausia — erdvė!

— Greičiau prie žvaigždžių, prie Mėnulio ir į Merkurijų! — galvojau aš, bet sakyti nesakiau nieko. — Kol esame dar ant žemės, verčiau patylėsiu, — nutariau aš.

Taip begalvojant, išgirdau ir tą įprastinį — vienodai ir nuobodžiai skambantį skaičiavimą. Garsiakalbis skardeno:

Tuo pačiu metu mačiau, kad sykiu su garsiakalbio skaičiavimu, keitėsi ir vienos skalės skaitmenys. Mačiau taip pat, kad virš skalės buvo užrašyta: Skridimo periodas.

Dėdė paaiškino, kad tai mūsų laikrodis, kuris rodė, kiek sekundžių liko iki raketos pasikėlimo, o pakilus rodis, kiek laiko išbūsime erdvėje.

Šniokštimas, kurį įlipę į kapsulę jautėme visą laiką, padidėjo. Raketa ėmė drebėti.

— Pasiruošti! Pasiruošti! — išpėjo mus garsiakalbis.

Skaičiavimas buvo baigtas. Mūsų laikrodis rodė: 0. Išgirdome:

— PR ugnis!

Nors ir labai norėjau sužinoti, ką PR ugnis reiškia, bet klausti nebuvo kada. Pasidarė didelis triukšmas, pajutau, kad kylame. Bematant krūtinę užgulė lyg sunkiausias akmuo. Akyse pasidarė tamsu. Buvau tikras, kad imu miegoti, kaž koku keistu miegu.

— Tai kilimo greitis tave taip prislėgė, — paaiškino man dėdė.

— Ar ilgai miegojai? — nusiminiau aš. Dabar, kai kiekviena akimirka taip įdomi ir nepakartojama, miegoti būtų lygu nelaimei.

— Tu nemiegojai. Buvai nualpęs — aiškino man dėdė. — Esame orbitoje apie Žemę. Pasiruošk. Po kelių sekundžių bus dar vienas šuolis pirmyn. Po to — būsime jau pakeliui į Merkuriją.

Vos dėdė man visa tai paaiškino, išgirdome:

— Pasiruošti! Pasiruošti! Ugnis AR!

Toliau viskas buvo taip, kaip sakė dėdė. Pajutome stiprų stumtelėjimą ir tuomet, labai staigiai nurimo viskas. Atrodė, kad nė nejudam.

— Kodėl sustojom, dėdė? Kas dabar bus? — nusiminiau aš.

— Dabar jau keliaujame į Merkuriją. Gali atliuosuoti diržus. Gali ir šalną nusiimti.

— Tikrai? — nudžiugau aš.

— Tikrai. Dabar jau ir pasižvalgyti galima. Susipažink su kapsule, kurioje mudu ilgai, ilgai gyvensime. . .

— Ką reiškia PR ugnis ir AR ugnis? — rūpėjo man.

— PR, Petriuk, yra pirminė raketa.

— Kas ji, ta pirminė raketa?

— Tai ta, kuri mus pakėlė nuo Žemės.

— O AR?

— AR yra antrinė raketa. Ta, kuri mūsų kapsulę nuštūmė į erdvę ir padėjo surasti tikslų kelią į Merkuriją.

— O kodėl sako: "Ugnis!"?

— Kai sako: "PR ugnis" — uždega pirminę raketą, o kai sako "AR ugnis", uždega antrinę. Supratai? Aišku?

Taip. Buvo aišku. Buvo ne tik aišku. Buvau laimingas! Dabar ir aš patikėjau, kad esu astronautas.

— Skrendu erdvėje! Esu pirmas vaikas, kuriam teko tokia laimė ir garbė. . . Dabar aš jau tikras vyras! — kartojau sau.

— Labai įdomu, — kalbinau vėl dėdę, — ką mes ten, tame Merkurijoje, rasim?

Įvyko taip, kad daugiau nieko ir nesužinojau. . . Dėdė nusiėmęs šalną žvalgės kur galėtų jį padėti. Staiga šalmas iš dėdės rankų iškrito. Išgirdau stiprų ir nemalonų garsą. Pašokau.

— Kur esu? — nesupratau aš.

— Jei tuoj neiškrisi, tai kol kas esi dar lovoje, — juokėsi mano brolis. — Laikas keltis. Siūlyčiau per ilgai nesiraivyti, — dar patarė man.

Nuo to laiko, žadintuvas yra mano priešas.

MANO TĖTIS

Jonas Norkus

Kas gi čiuožti išmokino,
Ir su dviračiu riedėti?
Kas gi nuveda į kiną?
Kas gi kitas — mano tėtis!
Savo tėtį aš myliu —
Nemainyčiau ant kelių...

Tėtis man ledų nuperka.
Tėtis meškerioti veža.
Žaisti einame į parką.
Dažome kartu garažą...
Patikėkite, vaikai:
Aš ir tėtis — du draugai!

LOKYS

Balys Sruoga

Aš — gražuolis.
Aš — lokys.
Savo ūgio dailumu
Visą girią dabinu.

Mano kailis dailiai rudas,
Ir toks linksmas mano būdas:
Kur tapnoju, kur einu —
Skamba liemenys pušų.

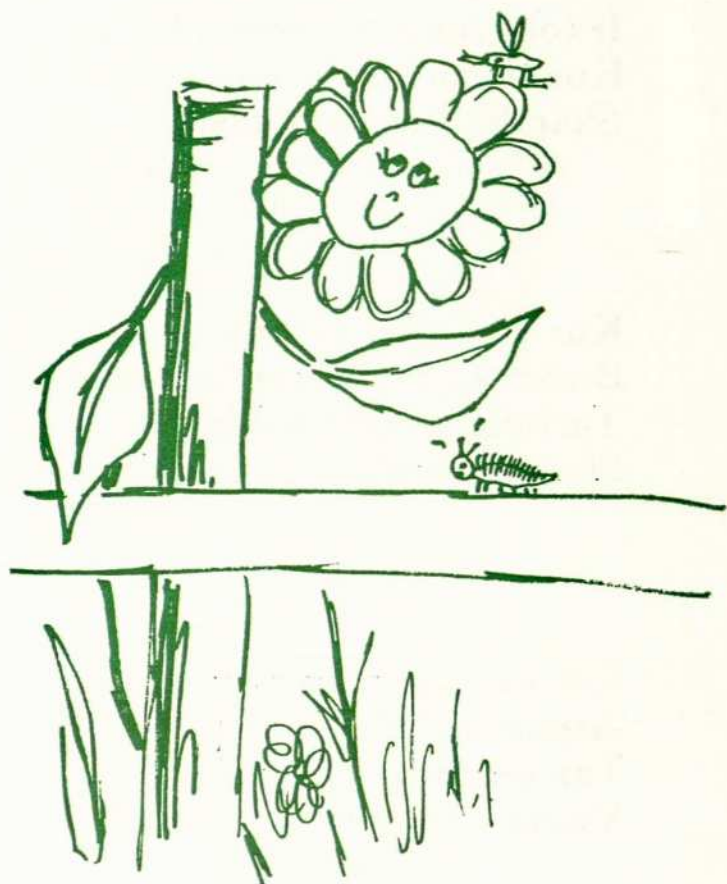
Kur pasisuku iš tako —
Brazda-braška eglių šakos.
Tartum muzika tokia
Skamba braškančiam miške.

Kai medaus man pasinori —
Atimu iš bičių korį:
Tas medutis, tas saldus,
Varva pats man į nasrus.

Su bičiuliais, su draugais
Pasilinksminu tarpais...
Jeigu pritariate man —
Jus visus kviečiu ratan.

PASAKA APIE UODAITĘ

*Mamin Sibirjak
sulietuvino P. E.*

Niekas nematė, kaip gimė uodaitė. Ji gimė vieną saulėtą dieną. Ką tik gimus, apsidairė aplinkui ir pasakė:
— Gerai.

Tada uodaitė susitvarkė savo sparnelius, paglostė vieną į kitą kojeles, ir vėl pasakė:

— Labai gerai. Saulutė šilta, dangus mėlynas, žolė žalia. Ir visa tai priklauso man. Tikrai, labai gerai.

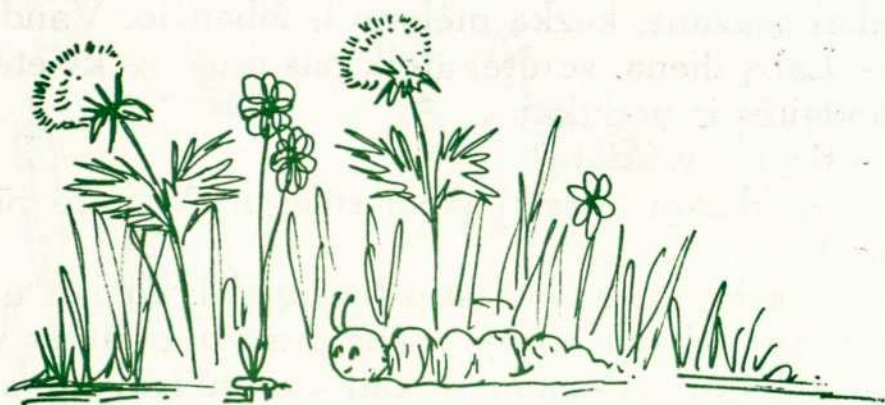
Uodaitei pasidarė labai linksma. Iš to džiaugsmo ji pašoko į orą ir pabandė skristi. Skraidė, skraidė, kol pamatė ką įdomaus. Apačioje žolėse slėpėsi rausva gėlytė.

— Labas! — pamojavo uodaitei rausva gėlytė.

— Labas! — atsakė uodaitė ir nutūpė ant gėlytės raudono žiedo. — Viskas čia taip puiku, ar ne? Esu tokia laiminga, kad turiu ir saulutę, ir dangų ir žolę.

— Saulutę? Bet saulutė ir mane šildo, — susirūpino gėlė. — Kaip tu gali sakyti, kad ji tavo?

Tuo metu atsirado didelis, plaukuotas vabalas ir piktai pasižiūrėjo į uodaitę.

— Kas tu tokia? zirzė vabalas. — Lauk iš čia! Ši gėlė priklauso man. Dar bandysi atimti sultis, kurias kasdien geriu pusryčiams. Bėk arba įkasiu!

Uodaitė labai išsigando to barzdočiaus. Bet kartu ir supyko.

— Koks nemandagus jis! Ar aš negaliu tupėti ant gėlės, jei noriu? Kaip jis gali mane varyti? — uodaitė zyzė pati sau. Bet garsiai ginčytis ji bijojo. Nuskrido ant žolės lapo. Susijaudinusi ėmė smarkiai trinti kojeles vieną į kitą.

— Atsiprašau, panele, bet ši pievelė yra mano ir žolė yra mano! — riktelėjo vikšras, iškišęs galvą iš žolės.

— Ką? Ką? — pašoko uodaitė.

— Esu padorus ir rimtas vikšras. Nenoriu kvailų ginčų. Tad prašau, panele, pasitraukti man iš kelio. Čia mano pieva ir mano žolė, ir aš ją valgau. Uodų čia iš viso per daug.

Uodaitė nuskrido toliau. Ji jau pradėjo suprasti, koks pasaulis yra. Be saulės, mėlyno dangaus ir žalios pievelės, yra ir plaukuoti vabalai ir pikti vikšrai. Ne visos žemės gėrybės priklauso jai, ką tik gimusiai uodaitei.

Uodaitė nusiminė, bet ne ilgam. Iš tolo pamatė kažką labai gražaus, kažką mėlyno ir žibančio. Vanduo.

— Labą dieną, sesute, ateik pas mus, — kvietė ją kitos uodaitės ir uodukai.

— Ką čia veikiate?

— Žaidžiam. Ateik, labai smagu. Ar ir tu neseniai gimusi?

— Tik šiandien. Ir kokių baisių dalykų jau mačiau! Plaukuotas vabalas norėjo mane praryti, o piktas vikšras iš pievos išvarė. Aš maniau, kad saulutė ir dangus ir pieva yra mano, bet jie sakė, kad jų... — pasiskundė uodaitė.

— Nieko, nieko. Nebijok. Čia gali linksmai pažaisti, — ramino ją draugės.

Uodų pulkas žaidė virš vandens: sukinėjosi, skraidė, plepėjo. Mūsų uodaitė tuoj įsijungė į tą žaidimą. Lakstė, lakstė vandens paviršiuje, kol pavargo. Tada nutūpė ant pelkės karkliuko pailsėti, pažiūrėti, kaip kiti linksminasi.

Uodai ir uodaitės siautė, dūko. Staiga pralėkė žvirblis — taip greitai, kaip mestas akmuo.

Žvirbliui praskridus, trūko bent dešimties uodaičių.

— Plėšikas! — barėsi uodai ir uodaitės.

— Iš kur jis atsirado? Nenaudėlis!

— Čia blogiau, kaip kad plaukuotas vabalas ir piktas vikšras, — tarė uodaitė ir dar giliau pasislėpė pelkės žolėse su savo draugėm. Bet štai — dar dvi uodaiteles suėdė žuvis, išnirusi iš vandens. Tris nurijo didelė, žalia varlė.

— Ką tai reiškia? Kaip tai gali būti? Ar galima taip gyventi? — jaudinosi uodaitė.

— Taigi, toks jau mūsų uodų gyvenimas, — tarė senas, pernai gimęs uodas. — Turėsi priprasti.

Uodaitė nurimo ir tyliai viena sau galvojo, palindus po lapu. Štai žiūri: atskrenda naujas pulkas ką tik gimusių uodų. Jie džiaugiasi gyvenimu.

— Kaip čia viskas puiku! Saulė, pieva, vanduo. Viskas mums, viskas mūsų!

Jauni uodukai ir uodaitės skraidė, lakstė ir dūko. Atėjo naktis. Visi uodai pasislėpė nendrėse, kurios augo pelkėje. Danguje sumirgėjo žvaigždės, išlindo mėnulis.

— Bent dabar galiu ramiai pasidžiaugti, — atsiduso uodaitė. — Tik nesakysiu niekam, kad žvaigždės ir mėnulis man priklauso. Dar atims. . .

Taip uodaitė praleido visą vasarą prie pelkės. Matė daug džiaugsmo, bet patyrė ir skausmo, ir baimės. Du kartus jos vos neprarijo kregždė. Paskui teko bėgti nuo išalkusios varlės.

— Toks gyvenimas! — tarė uodaitė.

Vieną dieną uodaitė sutiko uodą su šauniais ūsiukais.

— Būk mano žmona, uodaite. Gyvenkim kartu, — pasiūlė uodas. Uodaitė sutiko, ir juodu gyveno kartu. Gyveno gražiai. Ką tik darė, abu kartu darė. Kur ėjo vienas, ten ir kitas.

Vasara praskrido labai greitai. Prasidėjo ruduo. Uodaitė sudėjo kiaušinėlių ir paguldė juos į tankią žolę.

— Oi, kaip esu pavargusi, — tarė uodaitė.

Niekas nematė, kaip uodaitė mirė. Na, ne visai mirė, bet užmigo. Pavasarį ji vėl grįš gyventi, bet bus daug gudresnė, daug išmintingesnė.

KAS?

E. J.

Kas už aitvarą gražesnis?
Kas margesnis? Kas lakesnis?
Niekas, niekas! Net nė vėjas
Pilko debesio nešėjas.

Kas galėtų pasakyti:
“Lengva aitvarą pavyti”?
Niekas, niekas! Nė balionas —
Pūstažandis, storas ponas.

KELIONĖ

Skrajūnė

Vieną naktį Algis junta,
Kad lietus už lango siunta.
Pasiėmęs mamos skėtį,
Jis išeina vaikštinėti.

Vėjas jį į dangų neša,
O draugai sustoti prašo.
Jūroj supasi, nukritęs,
Ten jam šypsosi žuvytės.

Vėl ore sau skraido, žaidžia,
Parašiotu nusileidžia.
Bum! Nebėr nė parašiuo.
Reiškia, čia tik sapno būta. . .

MŪSŲ KŪRYBA

Bostono lituanistinės mokyklos mokinių rašinėliai

IDOMUS NUOTYKIS

Prieš kelis metus mes vasarojome Cape Cod. Vieną dieną važiavom su tėveliu, broliuku ir sesute žvejoti. Kai nuėjom prie ežero, tėvelis įbrido į ežerą su meškere. Aš stovėjau ant kranto netoli tėvelio. Staiga jaučiu, kad kažkas mane traukia už ausies. Mat, vietoje žuvies, tėvelis užkabino mano ausį. Tėvelis greitai nuvežė mane į ligoninę, kur daktaras išėmė iš ausies kabliuką, ant kurio dar kabėjo sliekas.

Rūta Bričkutė.

SAPNAI

Vieną kartą aš sapnavau sapną apie mažytę mergaitę. Ji žaidė su savo drauge. Gale gatvės buvo didelis miškas. Jos užmiršo, kad mama neleido joms žaisti miške, bet jos nutarė eiti į mišką pasivaikščioti. Miške buvo daug vilkų, bet jos to nežinojo. Tada jos pamatė kelis vilkus. Labai išsigando ir parbėgo namo. Aš atsibudus džiaugiausi, kad sapne nebuvo manęs.

Rasa Dambrauskaitė, III sk.

Vieną kartą sapnavau, kad buvau ant aukšto kalno. Ant to kalno miške buvo daug visokių žvėrių: stirnų, kiškių, lapių, voverių ir kitų. Staiga, už didelio medžio pamačiau juodą mešką. Meška pradėjo mane vytis. Aš labai išsigandau ir pradėjau bėgti. Bet meška mane pagavo. Pradėjau šaukti: gelbėkite, gelbėkite. Ir tada aš atsibudau. Aš buvau labai laiminga, kad tai buvo tiktai sapnas.

Kristina Hodges, III sk.

GERIAUSI DRAUGAI

Mano geriausio draugo vardas yra Jonas. Jisai yra devynių metų, bet nėra labai aukštas. Jo pavardė prasideda raide H. Mes buvom draugai nuo keturių metų amžiaus. Jonas labai daug skaito. Per vieną mėnesį galėtų perskaityti penkias knygas. Jonas turi labai daug draugų. Jam labai patinka žaisti futbolą. Aš manau, kad jis gerai žaidžia futbolą. Jis turi šuniuką. Šuniukas yra juodas ir vadinasi Cary Blue. Kada jisai mane pakviečia, aš būnu Jono namuose nuo pusės antros iki penktos.

Linas Jauniškis

Mano geriausias draugas yra Edgardas. Aš su juo daug žaidžiu. Per atostogas jis pas mane atvažiuoja. Kartais mama mus nuveža į kiną ar muziejų. Vasarą Edgardas ir aš daug maudomės. Mes su tėveliu einame žuvauti ir sugauname daug žuvų. Kartais aš nuvažiuoju pas jį į svečius. Aš labai myliu savo pusbroį, jis yra geriausias mano draugas.

Kristina Hodges

Mano geriausia draugė yra Kristen Dalton. Mes lankome tą pačią mokyklą. Susipažinome pirmam skyriuje. Tada buvome toje pačioje klasėje. Dabar mes atskirose klasėse, bet tebesame geriausios draugės. Žaidžiame kartu per visas pertraukas. Po mokyklos kartais važiuojame į viena kitos namus. Mokyklos autobusas mus atveža, o mūsų mamos parveža namo. Kristen ir aš mėgstame žaisti su Barbie lėlėmis. Mes įsivaizduojame, kad mūsų lėlės yra dvynukės. Jos yra suaugusios, ir gyvena atskirai su savo šeimomis. Vasarą mes beveik kasdien susitinkame prie miesto baseino. Abidvi mėgstame maudytis. Žiemą kartais savaitgaliais važiuojame maudytis vidaus baseine. Kristen ir aš kartais labai susipykstame ir nesikalbame, bet greitai vėl susitaikome.

Aušra Vidugirytė

Mano draugas yra Erikas. Jis išdykęs, bet man jis patinka. Mudu gražiai žaidžiam.

Viktoras Chaves

KAI UŽAUGSIU...

Kai aš užaugsiu norėsiu būti puodžius. Puodžius iš molio lipdo puodus, vazas ir lėkštes. Mano studija bus Cambridge. Ten yra daug įdomių žmonių ir menininkų. Mano kūriniai bus geriausi ir gražiausi visam pasaulyje.

Rūta Bričkutė, III sk.

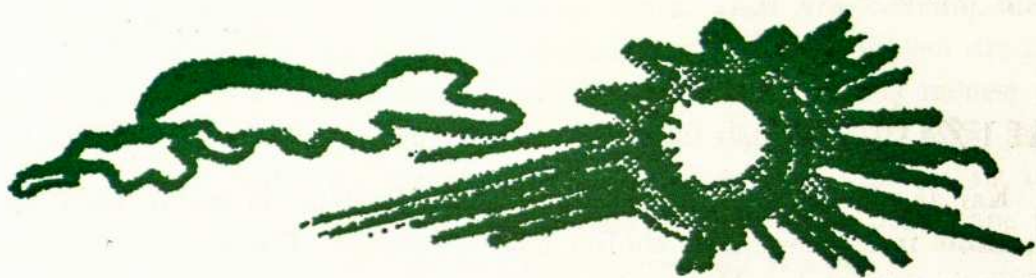

Kai aš užaugsiu, norėsiu būti daktare, nes noriu žmonėms padėti. Aš turėsiu teisę važiuoti su ambulanšu ir daryti operacijas. Po trijų metų aš turėsiu savo praktiką. Tikrinsiu žmonių sveikatą ir duosiu vaistų. Aš išrašysiu vaistam receptus. Aš galėsiu leisti adatas ir kartu su kitais daktarais — žiūrėti filmas apie žmogaus kūną.

Be to, aš norėčiau būti poete. Man patinka rašyti eilėraščius — ir aš jau esu parašiusi kokius devynis.

Vida Petronytė, III sk.

JUOKELIAI

Padavėja: Kaip Jums perpiauti šį pyragą — į šešis, ar į aštuonis gabalus?
Žmogus: Į šešis. Aštuonių nesuvalgysiu. . .

Jonas: Išvardink penkis gyvulus, kurie gyvena Arktikoje.

Jonė: Lengva! Viena balta meška, antra balta meška, trečia balta meška, ketvirta balta meška, penkta balta meška. . .

Ligonis: Daktare, kai tik geriu karštą kakavą, man tuoj akį ima skaudėti.
Daktaras: Išimk šaukštelį iš puoduko.

Tomas: Mano tėvas yra ligoninėj.

Romas: Aš nežinojau, kad jis serga. . .

Tomas: Jis neserga. Jis yra daktaras.

Rita: Ką turi sudaužyti, kad galėtum naudoti?

Rūta: Nežinau.

Rita: Kiaušinį.

Mama: Ko ieškai?

Tadas: Nieko.

Mama: Tą ir rasi, jei atidarysi saldinių dėžutę, kurią vakar nupirkau. . .

Vytas: Ponia mokytoja, aš visada atlieku sunkiausią darbą prieš pusryčius.

Mokytoja: Kokį darbą?

Vytas: Atsikeliu iš lovos!

Ponia: Ar tu esi tas jaunas vyrukas, kuris išgelbėjo mano skęstantį sūnų?

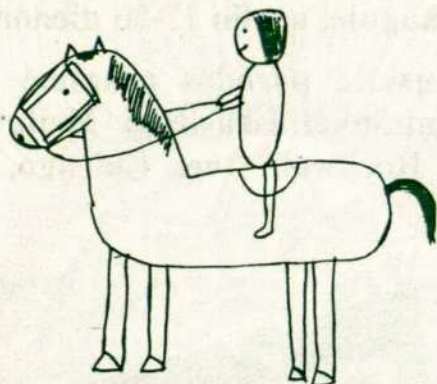
Linas: Taip, ponია. Aš jį ištraukiau iš upės.

Ponia: Tai kur jo pirštinės?

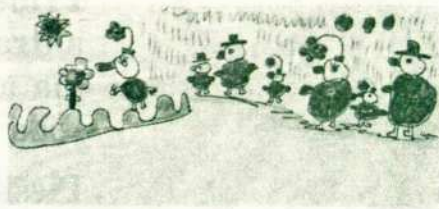
Mokytojas: Kodėl tu, Antanai, atėjai į mokyklą stumdamas savo dviratį?
Pavėlavai visą pusvalandį!

Antanas: Turėjau labai skubėti. Nebuvo laiko ant dviračio užlipti. . .

paveikslų paroda

Arkliukas
Vaiva Vaišnytė, 7 m.
Mount Carmel, Conn.

Antytės eina namo
Ingutė Nelsaitė, 5 m.
Fullerton, Calif.

Mano namas
Judita Jasiūnaitė, 3 m.
Toronto, Canada

Iškyla parke
3-čio skyriaus Mokinys
Toronto, Canada

Rūta Stroputė, 8 m.
Chicago, Ill.

DĖMESIO!

DĖMESIO!

Ar jau sugalvojai, ką pieši "Eglutės" piešinių parodai? Toje parodoje bus lietuvių vaikų piešiniai iš viso pasaulio. Atsiųsk "Eglutei" savo geriausią piešinį. Gali piešti, kas tau labiausiai patinka. Pridėk savo vardą, pavardę, amžių ir antrašą. Jau laikas galvoti. Piešinius reikia atsiųsti iki š.m. birželio 15-tos, o paroda bus Čikagoje, spalio 17-26 dienomis.

Piešinius siųskite parodos rengimo komisijos pirmininkei Grasilijai Meiluvienei, 4525 S. Rockwell Ave., Chicago, Ill. 60632.

